

Tokai András

KISASSZONY HAVA, ZSUZSANNA-NAP

Mikor még élt Anyánk, Zsuzsanna,
ilyenkor indult, pár nappal előtte
a mimózavadászat.

Zsuzsa a sárga dalmát fürtöket szerette,
a fölmenők közt voltak odavalósiak,
és úgy látszik hosszan őrzik
a mimóza varázslatát a gének.

A mézes gömböcskével pazar ágakat
csak tavasszal lehetett kapni – drágán,
így Titi hugommal Zsuzsanna-nap előtt
nyakunkba vettük a környéket:
a Garay téri piacot, a távolabbi Hunyadit,
a Keleti előtt a sokszoknyás néniket;
keresgéltek, mi lesz a mimózához legjobban hasonló.

Aztán Zsuzsanna-napkor, reggel
előszedtük az eldugott,
kissé már megfonnyadt virágot,
amit a spájzban, fáskamrában
már úgyis régen észrevett Anyu,
és átadtuk neki a két csomag obligát Kossuthtal.
(Nem kellett volna, elszívta egyetlen nap alatt.)

Ma reggel itt a kertben elég jó
mimózapótlékokat látok,
de ott hagyom a hosszú sárga szálakat,
hagyom, hogy a bőven gyűlt harmat súlyától,
az Anyánk nemléte óta eltelt
harminc év súlyától roskadozva
pár napig még abban a hitben éljenek,
hogy valóságos mimózák,
akiket semmi pénzen
nem bír megvenni az a két ostoba gyerek.

Farkas Arnold Levente

KIKÉR

Kikértem a legolcsóbb sört,
gyónni készülök, olvastam teg
nap egy házról, jó és rossz
határán áll, eszembe jutott
erről egy másik olvasmány
élmény, szinte még gyerek
voltam, amikor olvastam egy
másik házról, határon állt
az is, két ország határán,
olyannyira, hogy a hálószo
bában alvó feje az egyik or
szágba nyúlt, a lába pedig
a másik országba lógott, ez
zel persze nem azt akarom
mondani, hogy az egyik or
szág jó volt, a másik pedig
rossz, eltöltöm itt azt a kis
időt, amíg harangoznak.

L. VAGYOK

F. A. L. vagyok, az atyám fi
a, atyám F. A., az atyja fia,
nagyatyám F. A., az idősebb,
nem él már, meghalt, ta

vasszal megivott 60 liter alma
pálinkát, nyáron a földbe rak
tuk, attól félttem, élve temet
jük el, olyan volt a nyitott ko

porsóban, mintha élne, mint
ha mozogna a bajsza az or
ra alatt, atyám kézenfogva ve
zetett a virrasztásra a sötét

ben, atyám megbotlott a lefek
tetett villanypóznában a sötét
ben, de lehet, hogy ez előbb
történt, amikor nagyanyámat

temettük a sötétben, amikor
nagyanyámat temettük, tél
volt, amikor nagyatyámat te
mettük, nyár volt, nagya

nyámnak vérzett az agya,
nagyatyámnak vérzett a
gyomra, a gyászolóknak
vérzett a szíve, nagybátyám

ráhajolt nagyatyám halott
testére, és azt sírta romá
nul, hogy atyám, atyám,
miért hagytál el engem,

nagybátyámon színes ing volt,
nagyatyám kifogástalan öltö
zékben feküdt a nyitott koporsó
ban, a toron szóba jött az

tán az örökség, nagybátyáim
lerészegedtek, a szomszéd kulcs
ra zárt mindent, nehogy lába
keljen valami jószágnak, nagya

nyám halála idején pásztorját
szottam a pásztorjátékban a temp
lomban, atyám hamarabb eluta
zott, mi később mentünk utána

vonattal, anyám, öcsém meg én,
ez volt az első alkalom, hogy a
tyám nélkül utaztunk atyám szü
lőfalujába, atyám kijött elénk az

állomásra, örült nekünk, de a
szemén láttam, hogy szomorú, lát
tam a szemén, hogy sírt, meg
halt, mondta, tudom, mondtam.

G. István László

KUKA

A teletömött kuka
tetején ragad a tej,
várom, hogy hozzám érjenek.

Felkutathatatlanul
felgyülemlett bennem
a sok szeretet.

Ha felnyitsz, túlbuggyan
a peremen a meggylé, a csikk,
ha rám nyomod a tetőt,
áldani foglak érte.
Alszom egy kicsit.

NŐI PORTRÉ

Úgy nézett rám, ahogy a szivacs
kifacsarásakor veszti a vizet.
Hamar elfáradt.

Fölhúzta ajkát, fogát mintha
gumiból lenne, gyúrte a nyelve.
Kettéharapott valamit,
nem mintha érdekelne.

Mosolygása, mint a part
fövenyén a homokos csík –
arcomra száradt.